

PERE PUNTI I TERRA

Ha mort l'escultor que durant més de mig segle ha estat una de les figures representatives de l'ambient artístic de Vich. La seva forta personalitat, l'eficàcia del seu taller i el seu magisteri constant performaren algunes generacions en el gust estètic i aviaren a bon port les seleccions de deixebles que aconseguiren un domini de l'art.

Era tot un temperament i una vocació reeixida, que només vivia per l'art, integrant-lo a la laboriositat de totes les hores, i que continuament es desviava per a comunicar-lo als altres amb la mateixa intensitat que ell el sentia.

Se n'infongué del seu esperit, des de la seva joventesa, quan entrà al taller de l'escultor Potelles i al costat de l'escultor Eudald Brunet, un altre gran mestre. Amb això arplegava les millors tradicions d'un taller inaugurat pels Reals, a primeries del segle XVIII, que s'entroncava amb els del Morató, del qual havien sortit les millors obres de retauls i d'imatgeria religiosa que poblaren els altars i capelles de l'arquitectura típica del setcents a Vich, als pobles de la Plana i fins del bisbat i d'enfora i tot.

El modelat de la forma l'havia trobat dintre la disciplina assídua del dibuix, apresada en les lliçons de l'Escola de Belles Arts a Barcelona. D'ella arrencava el sentit constructiu de la figura per a captar-lo en la seva expressió emotiva, que, en l'art religiós, exigeix el signe de la transcendència i la superació de la matèria. Les imatges que ell deixava de cisell portaven sempre la flameta interior que les espiritualitzava. Eren la versió de les seves mateixes conviccions que duïen la fermesa d'un material que abans havia modelat i esculpit en la seva valor humana.

L'activitat del seu taller familiar es produí en un ritme plaent de treball, mesurat i ponderat en l'elaboració de l'obra, i aconduït amb la bonhomia jovial que li venia del domini de la seva capacitació. Moltes de les seves obres s'esvaïren i es perderen amb la maltempsada que desmanegà les esglésies. Potser i tot algunes de les més reeixides i característiques que portaven el seu millor impuls. Però n'han quedat prou encara per a afirmar la presència de la seva escultura, continuada al llarg d'una vitalitat que el conservà sempre a un tò de dignificació i d'estímul.

La seva tasca pedagògica, com a auxiliar de bell antuvi i com a professor i director durant molts decennis en l'Escola Municipal de Dibuix, fou acomplerta amb un lliurament íntegre de tot el seu ésser. Modelava els alumnes, com les seves imatges, amb la mateixa unció performadora i amb la mateixa tècnica de l'ofici. L'exquisita delicadesa del seu guiatge no anul·lava la rígida severitat de les seves repreensions que es feien més colpidores sota un oreig d'humilitat i d'ironia en que ell mateix s'hi difonia a profit del qui s'hi sentís contrariat o reprès. Amb això esti-

Retrat de Pere Puntí, dibuixat per Lluçia Costa, en 1929.

mulava i insensiblement encaminava les tendències a la percepció artística i a la captació de l'emotivitat, amb un ascendent directe sobre l'alumne que es sentia atret a les doceres que n'hi obrien els horitzons. L'Escola era per ell una prolongació del taller, no pas guiat en el profit que el treball podia reportar-li, sinó en els avenços que promovia en els altres com a garantia del que esmerçava en la seva pròpia inquietud.

Una vegada desfeta l'Escola de Dibuix, en coincidència amb la desfeta de la seva vida, durant els darrers anys d'inactivitat forçosa en la caiguda de les seves forces físiques, encara l'esperit se li bellugava amb la mateixa ànsia renovadora que l'empenyia a seguir una continuïtat que, si la mort l'ha estroncada, no era més que per a trasmudar-la en la plenitud on els millors ideals s'assoleixen en la possessió de l'Eterna Bellesa.

E. JUNYENT, PREV.